

heden ikke, naar man gennemlæser Henvendelsen, at Betænkelighederne ere havede. Jeg tror derfor, at det vilde være en Omgaaen af Sagen fra Udvalgets Side, hvis man vilde sige, at nu er denne Betænkelighed fjernet. Saavidt jeg kan se, er det nemlig aldeles ikke Meningen at støtte Angrebet eller Kritiken paa det, at Ordet „Handling“ var brugt, men det synes ifølge hele Begrundelsen at være rettet paa, at man bruger et Tillægsord til disse Handlinger, et Tillægsord, som ogsaa er brugt i Forslaget, saaledes som det er vedtaget, nemlig Tillægsordet „utugtig“. Det er det Udtryk, hvorefter der rettes en Kritik, og hvis Anvendelse i denne Forbindelse man antager for farlig for Litteraturens naturlige Frihed og dermed for vor Litteraturs forfattede Fremblomstring. Hvis det nu virkelig er Meningen, vil jeg sige, at saa er jo Faren for Litteraturens naturlige Frihed i allerhøjeste Grad tilstede, saaledes som Straffeloven nu er; thi den bruger jo ogsaa, og i en meget mere kortsattet Forbindelse, dette Udtryk: „utugtig“, og jeg vil gaa videre og sige, at saa var Faren tilstede allerede langt tilbage i Tiden, thi dette Udtryk er arvet af Straffeloven fra den Præselov, som i selve Henvendelsen er prist om Litteraturens Grundlov. Der er det brugt og er ligefrem forandret og i samme kortsattede Forbindelse gaaet over i Straffeloven. Hvis der altsaa skulde være Fare for Litteraturen i dette Udtryks Brug, maatte den have viist sig allerede for lang Tid siden, og hvis det er Tilfældet, hvad der siges i Henvendelsen og vistnok med fuld Ret, at vor Litteratur ogsaa har haft en Blomstringsperiode siden den Tid, turde det vise sig, at der ikke er nogen Fare for Litteraturen ved at betegne det strafbare Forhold ved Hjælp af det nævnte Tillægsord. Sagen er jo i Virkeligheden den, at selv om Tillægsordet brugt i denne Forbindelse, kunde tænkes mistydet paa den Maade, som det forudsættes i Henvendelsen, saa viser det, at der er et naturligt Værn mod en saadan Mistydning i det, som det under forrige Behandling blev fremhævet, nemlig en fornuftig Opfattelse fra Domstolenes og Anklagemagten Side. Det er en Hjælp og Støtte for Straffeloven, som ingen Straffelov kan undvære. Der er ikke en eneste Bestemmelse, tror jeg nok man kan sige, i Straffeloven, som ikke kunde mistydes; hvis der ikke var en Garanti for, at der dog hos Anklagemagten og Domstolene vil være en naturlig Modvægt derimod, vil være en forstændig Opfattelse, som gjør, at slige urimelige Mistydninger ikke ville finde Dre eller ikke ville trænge igennem. Den Mistydning af dette

Udtryk, som Henvendelsen hviler paa, er nu ogsaa efter min Mening saa aldeles indlysende klar, at det er en fuldstændig Misforstaaelse. Det har aldrig været Meningen, at Tillægsordet skulde betegne det, som her er udtalt som den naturlige Opfattelse. Albrig har Noget, der har bestjæftiget sig theoretisk eller praktisk med Straffeloven eller i sin Tid Præseloven, tænkt sig, at det skulde være Meningen med dette Udtryk: utugtig i denne Forbindelse, at det skulde medføre, at der overhovedet ikke i Litteraturen, være sig den poetiske eller videnskabelige Litteratur, kunde tales om eller skildres Kjønsforbindelser af ikke-ægtefælig Karakter. Det er ikke i Gjenstanden, at man nogeninde har fundet det, som er det strafbare Forhold, men i Maaden, hvorpaa og Hensigten, hvori den bliver fremstillet. Og det er netop det, som baade det oprindelige Forslag og Forslaget, saaledes som det er vedtaget her ved anden Behandling, fremhæver meget bestemt. I det det paa den ene Side siger: Der er Noget, som kan fremstilles paa en saadan Maade, at det bliver utugtigt alene ved Fremstillingsmaaden, fordi det er en ubjøn Fremstillingsmaade, og dernæst er der Andet, der bliver utugtigt derved, at det er rettet paa Væjernes sandelige Ophidselse. Dette Sidste har Henvendelsen jo Intet at indvende imod, eftersom det ogsaa findes i det Forslag til Affattelse, hvormed Henvendelsen slutter. Det Første der Thinget ved sin Afstemning forrige Gang fundet, at det var nødvendigt at sige til, fordi det jo ikke godt kan miskjendes, at der er Noget, som aldeles uden Hensyn til, om det har til Hensigt eller er rettet paa en Ophidselse, dog ved selve sin Fremstillingsmaade er saa ubjøn eller gemeint, at det ikke bør taales. Dette er vor Praxis' Opfattelse, dette er den hidtil af Alle havede Opfattelse, og der er ikke nogen som helst Grund til at antage, at Forslaget nu, hvis det bliver til Lov, ved at bibeholde dette Udtryk, som altsaa har været brugt i langsommelig Tid hos os, skulde skabe en Fare, som hidtil ikke har været tilstede eller viist sig, og det allermindst, eftersom det i den Affattelse, det fik ved anden Behandling, saa at sige er gjentaget og pointeret nok en Gang ved den Tilføjeelse, at det først og fremmest gjælder om, at Handlingen krænter Sædeligheden ved utugtig Fremstilling eller Ytringer, rettede paa sandelig Ophidselse. Derved er det altsaa gjentaget, at det ikke er Behandlingen af et utugtigt Forhold i og for sig, men det er Fremstillingsmaaden eller Hensigten, der karakteriserer Handlingen som en Krænkelse af Sædeligheden. Jeg mener, det